VOLUME 55., NOVEMBER 15, 1963 No. 14. szám — 1963 november 15

Evangéliumi Hirnök

GOSPEL MESSENGER

JÉZUS mondá: "De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10.)

Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja
Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America

REMÉNYIK SÁNDOR:

Akácsor ősz utóján

Jobbról, balról, hátul, elől:
Tövis, tövis.
Tövis mindenfelől.
Virágtalan, levéltelen az ág.
Szúrószemű kísértetek a fák.
Ahogy köztük megyek,
Láthatatlan kezek
Illesztik fejemre a koronát.
Tövisből, tövisből koronát.

Én feketén és lázadón megyek.
Koronázó kezek
Ujja nyomán vérem rubintja hull,
A vérszomjas föld felissza vadul.

Ha minden cseppből csak egy fűszál nőne:
Dús rét lenne itt, lelkek legelője.
De fű se nő az én vérem nyomán,
Őszi akácok ritkuló során.
Tövis, tövis.
Tövis mindenfelől.

A ritkuló sor túlsó végiről
Valaki lassan szembe jő velem.
De ő fehéren jő és csendesen.
És amerre vére rubintja hull:
Virág fakad, fa nő, hegy tornyosul,
Tenger tágul, — a világ végéig.
S az Ő vérétől áldott mindenik.
Az Ő fején is ott van a korona,
Tövisből, tövisből a korona.
Ketten megyünk egy akácsoron át,
Csak MÁSKÉP hordozzuk a koronát.

Isten közelében nincs aggodalmaskodás, mert hozzá éppen jósága és áldása ajtaján érünk közel, s aki ezen a két ajtón átment, annak egész lénye csöndes hálaadássá változik.

* * *

Isten világában csak egy csalódás érhet: mérhetetlenül többet nyerünk, mint amennyit ígért, vagy vártunk.

Dr. Ravasz László

A tökéletes hálaadó

"És hálákat adván" (Kor. I. 11: 24).

A hálátlan lelkek számának megmondhatója csak az Ur. Ezek légiókat képeznek. Vállfajuk is többféle, ami alatt azt értem, hogy egyesek egészen alacsonyrendűek, míg mások tűrhetőbbek.

Talán a leghitványabbak közé az a kilenc tartozik, akiket Jézus meggyógyított bélpoklosságukból és egészen egyszerűen napirendre tértek az esemény felett.

Még a Mester lelke is megdöbbent, mikor a tíz meggyógyultból csak egy vett rá időt és alkalmatosságot, hogy megköszönje az áldást (Luk. 17:11—19). Jó, hogy Jézus ezen szörnyű hálátlanság vagy nem méltánylás dacára sem hagyta abba üdvös szolgálatát, munkáját.

Gyönge lelkek csak addig működnek valamennyi odaadással, míg sejtik munkájuk értékelését. Mikor az nem jelentkezik, a munka abbahagyásával meg lesznek kísértve a vasárnapi iskolai tanító, vezető, tisztviselő, a nőegyleti, ifjúsági köri és általában a gyülekezeti életben tényked testvérek és nővérek.

A nem méltánylás miatt, mint az énekíró mondja: "Még az erős is alig küzd" olykor.

Mivel emberek, ezt valószínűleg átérzik irodalmi munkásaink, titkárunk, elnökünk és a többi szövetségi embereink is. Talán itt-ott a Bethesda intézetünk alkalmazottai sem mentesek mindig a csüggedéstől, ha nem érzik, hogy igazán először is hálásak vagyunk értük és azután munkájukért és értékeljük hűségüket a szent szolgálatban.

Kint a világban egyesek készek meg is bosszúlni, ha nem hálásak az érdekeltek velük szemben. Szinte hihetetlennek hangzik, de megtörtént, hogy egyik "igehirdető" a palástját hálátlan népe közé dobta dühében.

Egyik orvos ismerősöm elmondta, hogy milyen szép elgondolásokkal lépett pályájára, hogy szolgálja a szenvedő emberiséget. Mikor azonban rájött, hogy lelkiismeretlen betegei milyen hálátlanok tudnak lenni, megrendült ideálisságában...

De az éremnek két oldala van. — Nagy örömmel gondolunk azokra, akik az évezredeken keresztül gyakorolták a háládatosságot úgy emberek, mint Isten iránt. Az ótestamentumi áldozatok között szó esik a hálaadó áldozatról is (Móz. III. 7:11). Mózes hála- és dícsérő énekben magasztalta az Urat a sikeres kivonulás után. A zsoltárokban meg igen gyakran találunk hálaadást és hálára buzdítást. "Menjetek be az ő kapuin hálaadással", serkenti hitsorsosait a 100-ik zsoltár szerzője. Jellemző, hogy Nehémiás külön intézkedett arról, hogy a kőfalak felavatásánál két nagy sereg énekes harsogjon hálát a Jehovának (Neh. 12:31,40).

Pál apostol tollából bőségesen csurgott a hálaérzet és a hálára való buzdítás, amint olvassuk figyelemmel leveleit.

Az Isten iránti hálának remek példáját adták a pilgrimek, vagy magyarosan: a zarándokok, akik 1620-ban megérkeztek a massachussetti Plymouth-ba nov. 21-én. 102 személy képezte a társaságot, kik közül 51-en elpusztultak az első évben. Az első termés nagyon gyér lehetett és ott domborultak körültök a friss sírhantok. De minden gyászolás és gyönge termés dacára

is megrendezték e hon földjén az első közös hálaadási napot, melyre meghívták az őslakó indián szomszédaikat is.

Silány lelkek inkább csüggedésnek és panasznak adtak volna szomorú kifejezést.

Honnan vették azt a csodás lelki erőt, mely olyan szellemi magaslatra emelte őket? Csakis az Urtól! Ne feledjük, ők nem a dollár imádására, hanem Isten szabad szolgálatára jöttek ez új hazába s akik még eddig őszintén ragaszkodtak Jézusban Istenhez, azok, ha ugyan próbákon is keresztül, de Benne nem csalatkoztak. Azok emberfeletti erővel törtek és törnek át az életen és halálon.

Sok más hálás lélekről is említést tehetnék. Biztosan a kedves olvasónak is jutnak eszébe többen, vagy kevesebben. De részünkre mégis a tökéletes Hálaadó nem más, mint maga az Ur Jézus.

Többször megálltam már az idézett igénél —, "hogy az Ur Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték . . ., hálákat adván". Judás . . . éjszaka . . . árulás . . .

Minden ijesztő, félelmetes, bántó, szomorító!

Sok más esetben szinte természetes lenne a hála, de biztosan nem ilyenkor. Nem értem! Mi is lehetett ezen hálaimának tartalma? — Szeretném, ha valahol a Bibliában olvashatnám. Nincs . . ., nincs, sehol sincs! De majd megkérdezem Mesterem e titok felől, ha szemtől szembe láthatom egy napon. Addig meg kérem, hogy nekem is adjon erőt a hálára nemcsak, mikor jól megy minden, hanem könyörtelen éjszakán is, júdások árulása közepette is, a kereszt árnyékában is. Nem szeretnéd, kedves Olvasóm, te is ilyesmire kérni az Urat e hálaadás nap táján?

Major Mihály

Forrás mellett senki sem sírt azon, hogy meg fog szomjazni, fa tövében, hogy nem lesz árnyéka, Isten közelében, hogy nem gondoskodnak róla.

*

Csak a hálás ember lehet boldog ember, csak a hálás ember elégedett ember, csak a hálás ember egyensúlyozott lélek. S mégis ezt az egyet, a háládatosságot tanulják meg legkevésbbé az emberek.

Dr. Ravasz László

Mária Magdolna

Messze, a hegyek csúcsán kidugta szikrázó, lángkoronás fejét az ég aranyfáklyája, a nap. A lágy, bíborfény köntösét szöteregette a fák koronáján. A tüzes üstöke erősen tűzött a földre. A Jezréel síkságán fekvő Nain nevű falu szunnyadni látszott a nagy hőségben. A szél a tikkasztó napon át a hegyek lábánál aludt s majd megsuhogtatta szárnyát és nyargalva útnak indult. A hegyekről vadfüvek illatát hozta le a vidékre.

Egy jókarban levő ház küszöbén egy magas, hajlékony nő jelent meg. A nő fejét elfedő sötét fátyolon keresztül csillogott a dús haja. Elmerengve lépdelt alá a lépcsőzeten. Gyötrelmes álmaira gondolt és lassanként ismeretlen szomorúság hatalmasodott el rajta. Dideregve és lelkében felindulva kereste a melegítő napfényt és a megnyugvást.

De csakhamar elhagyta a márványoszlopos szép házakat és a szegényes viskók között az elhagyatott helyek felé tartott. A nagy fák árnyékában vízzel telt kőmedence állt. Ott nézegette a vizet és a fákat, melyeknek ágain kis madarak csicseregtek.

Elhagyatva érezte magát.

Jóbarátai, ismerősei szótlanul elkerülték, semmit sem feleltek esdő hívására. Gond és aggodalom ült az arcán.

Egyszerre egy reszketős fejű jegymagyarázó öregember jelent meg előtte, görcsös botjára támaszkodva és beesett szemeit rászegezve szólt hozzá:

— Ugy látom, — Mária Magdolna, — hogy ismerőseid nem segítenek rajtad a megpróbáltatások nehéz óráiban. — Hol vannak a te kincseid, amiket gyüjtöttél a szomorú időkre?

Ekkor ő drágagyöngyeire, arany karkötőire, gyémántos gyűrűire és drágakövekből ékes köntösére tekintett.

De az öreg megrázta fehér fejét és így szólt hozzá:

— Balga asszony vagy te, Magdolna! Hiszen gyöngyeidből és drágaköves karkötőidből rút skorpiók bújnak elő és gonoszul megmarnak téged! — Hiszen ezt kérdem én:

— Mit gyüjtöttél a szivedbe? Hol a hit balzsama s a jóság és szeretet tiszta méze, ami erőt ad és táplál a gyöngeség és reménytelenség bús napjaiban? Bizony mondom néked, üres és kifosztott kaptár a te szived!

Az öreg ember útnak indult és eltünt a szem elől.

Bánatában és félelmében Mária reménytelennek látta életét. Ugy érezte magát, mintha mély álomból ébredt volna fel. S egyszerre elszálltak hiábavaló, üres örömei; a nyugtalanság egyszerre nőtt benne és kiüzte őt az otthonából.

A víz ezüstös lapja visszatükrözte aranyszín haját és szép kék szemeit. — Sóhajtozva simogatta végig hófehér arcát és újra lehúzta fátyolát.

Elhagyatva, szomorúan ült a kőmedence közelében. Szivgyötrelmei epesztették és kínozták erősen.

Ekkor Mária lehajtott fővel kisietett a fás helyiségből és a kis viskók felé tartott, ahol gyermekek játszadoztak és a házak küszöbén öreg asszonyok sütkéreztek a napfényben.

Egyik ház előtt piros arcú fiatal asszony ült, ölében ringatva gyermekét. — Mikor meglátta az aranyhajú nőt, azt kérdezte tőle:

— Mi utad van néked a szegények között, Mária Magdolna?

Az aranyhajú nő megállt és csodálkozva kérdezte:

— Ki vagy te és honnan ismersz engem?

A fiatal asszony mosolyogva mondá:

— Én szolgálóleány voltam tinálatok és együtt játszadoztunk is gyermekfővel. — Hogyne ismernélek, hiszen te vagy Jezráel síkságján a legszebb nő.

Amikor tőle elfordult, mélyen homlokára húzta fátyolát és a nagy kőházak felé tartott.

Az utcákon és tereken embersereg hömpölygött . . .

A boltajtókban kalmárok álldogáltak és a kapuk előtt félig öltözetlen fekete rabszolgák lebzseltek.

Az utakon síma lepelbe burkolt zsidó nők haladtak, gyümölcsös kosarat, vagy olajjal telt korsót cipelve vállukon.

Mária Magdolna ismeretlenül haladt el köztük, a sötét lepel védelme alatt. Burnusza lecsúszott válláról s úgy állt a cifra haddal szemben bíborköntösében, mint a megelevenedett hajnal. .Hófehér nyakát gyöngysor övezte; a középső kapcson égő szívhez hasonló rubinkő csillogott.

Sokan az előkelőségek közül esengve szólongatták:

— Mária Magdolna, jöjj velünk! Te vagy a négy tartomány legszebb asszonya!

A centuriok is hízelegve fogták körül és így szóltak hozzá:

Jöjj velünk, magdalai asszony! — Nincs a császár kertjében olyan szép virág, mint te vagy."

A görög lányok virágokat hintettek lábai elé és kedves szavakat intéztek hozzá:

— Jöjj velünk az örömünnepre!

Mária Magdolna sápadtan nézett rájuk és tiltó mozdulattal intett feléjük.

Ekkor újra érezte szivén a gonosz kéz szorítását. Arca elszíntelenedett, szemeit ónos karikák fogták körül. Torka kiszáradt és dühös kalapálást érzett halántéka mögött. Piros ajkán fehér tajték bugyogyant elő és Magdolna a földre zuhant.

A görög lányok rémült vijjogással rebbentek szét.

Sok más néző is csodálkozó iszonyattal nézett a kintól eltorzult arcára. Majd néhány pillanat alatt üres lett a tér; csak a földön fetrengett a tisztátalan lélektől megszálltan a négy tartomány legszebb asszonya, elhagyatva, mint az útszéli koldus.

Egyszerre a mellékutcákból különös zaj hangzott. Durva bőrsaruk alatt recsegett

a kavics, bánatos arcú férfiak, asszonyok özönlöttek ki a térre.

Némelyeknek köntöse idegen viseletre vallott és szavuk mutatták, hogy Galilea határán túlról jöttek.

Sok asszony sovány és beteg gyermeket tartott a karján, míg a férfiak béna, nyomorék és világtalan embereket vezettek kézen fogva.

Egyik fal tövében elkülönítve néhány bélpoklos húzódott meg és ezeket messze elkerülték a többiek. A szomorú, szegény emberek összeverődtek a tér egyik oldalán és alázatos áhítattal néztek a Kapernaum felől húzódó útra.

Közben Mária Magdolna felemelkedett a földről. Fáradt pillantását körülhordozta a népcsoporton. Nemsokára a Kapernaum felőli útról a leáldozó nap fényében egy kis csapat kanyarodott be a térre. — Legelől a fehér öltözetű, magas férfi lépdelt, akit 12 halászformájú ember követett. Az ünnepi csendben lassan jött a téren át s amerre elhaladt, elcsendesült a panasz és elhalt a fájdalom.

A tér közepén megállt.

A nyomorékok és betegek eléje járultak s Ő egy érintésével meggyógyította őket.

A földön kúszó asszonyok szent félelemmel és bizalommal érintették ruhája szegélyét és elébe vitték beteg kisgyermekeiket és meggyógyította őket.

Mária Magdolna a bűnösök között térdelt az út porában.

Amikor a fehér ruhás elhaladt előtte, felemelte hozzá esdeklő karját és így kiáltott feléje:

— Uram, bocsáss meg nékem és szabadíts meg engem kínzóimtól!

A fehér ruhás férfi megállt. Lélekbe látó szemeiből mennyei jóság és irgalom áradt a vergődő asszonyra. Megérintette homlokát és fennhangon szólt:

— Távozzatok, gonosz lelkek, hagyjátok ez asszonyt békében!

Mária Magdolna úgy érezte, mintha hosszú, nehéz álomból ébredt volna fel. Szive könnyű volt és boldog békesség áradt el lelkében.

Ekkor a népseregből Simon farizeus lépett a fehér öltözetű elé és mély hódolattal hajlott meg előtte és mondá:

— Uram, légy ma a házam vendége!

A fehér öltözetű nyomon követte a 12 halászformájú férfival.

A hálaadó és dicsőítő szavak messze elkísérték útjában.

A néptömeg lassan eloszlott; nemsokára üres lett a tér.

Mikor Mária Magdolna meglelte a Messiást a vendégszerető farizeus asztalánál, alázatosan mögéje állt a szolgák sorában.

Letérdelt a földre s az alabástrom edényből drágakenetet öntött a lábára, mire az egész ház megtelt a kenet illatával. Aztán lebontott hajával megtörölte a Messiás lábait s könnyázott arcával a földet érintve könyörgött:

— Uram, bocsáss meg nekem!

A Messiás könyörületes pillantása leszállt a bűnbánó asszonyra s jóságosan mondá néki:

"A te hited megszabadított téged kínzóidtól; eredj el békességgel!

Ekkor Mária Magdaléna mély alázatba merült szívvel kilépett az ajtón. Könnyes pillantása és hálája a magasba szállt, a sötét ágboltozaton kigyúló csillagok fölé:

— Hozsánna Dávid szent Fiának! Áldassék szent neve jóságos és irgalmas szent cselekedetéért!

Rev. J. S. FAZE

Ki az igazán szabad ember?

A szabadság egy felbecsülhetetlen drágakincs. Eddig több millió ember áldozta fel érte életét. Az Európában hitükért háborgatott zarándok atyák is ilyenek voltak, kik Isten hatalmas vezetésére bízva magukat elindultak egy bizonytalan kis hajóval 1620-ban az "Ujvilág" felé, hogy olyan földet találjanak, melyen Istent szivüknek diktálása szerint imádhatják. A lassú tengeri úton és az első esztendőben "Plymouth Rock"-nál többen elpusztultak, de áldozatukkal megvetették az alapját egy nagy kiterjedésű szabad országnak, melyben minden ember úgy szolgálja Istent, ahogyan akarja.

Nemcsak az ember, de még az állat is harcol a szabadságáért.

Mikor még gyermek voltam, a mezőn megfogtam egy nagy fekete hangyát. — Nagy gyönyörűséggel szemléltem ama kis férget, amint küzdött a szabadságáért. Mivel csak az egyik nagy lábát fogtam, minden erejével húzta; majd erősen harapott s miután ujjaim közül nem tudta sehogy sem magát kimenteni, leharapta saját lábát és úgy menekült meg.

Csodáknak csodájára nem minden ember nevezheti magát szabad embernek Amerika szabad földjén. Több millió ember él itt, kiknek nem kell a szabadság. A legszomorúbb dolog ezeknél az, hogy szabadoknak gondolják és nevezik magukat, pedig tudatlanságból, vagy könnyelműségből eljátszották szabadságukat. A bűnnek és szenvedélyes rossz szokásoknak kerültek hatalmába, melyek által a Sátán úgy játszik velük, mint a macska az egérrel. Többé nem tehetik, amit szeretnének, hanem amit bűnös kívánságuk diktál nekik. Ezek közül néhányat megemlítek:

A **káromkodó** ember nem szabad, mert Isten tilalma ellen, magát olcsón eladta aljas indulatainak. A legtöbb nem akarja tenni azt, de csak akkor veszi észre magát, mikor a káromlás szájából kiröppen.

A **hazug** ember sokszor megszégyenül beszéde miatt s mégsem tud azon rossz szokástól szabadulni. Az ördög azt súgja neki: "Csak ez által tudod magad széppé tenni, bűnös cselekedeteidet elpalástolni." Az ördögre hallgatva tovább hazudik.

A **részeges** embert a szesz utáni vágy dirigálja, vagy ráncigálja. A multkor egy fiatal ember jött hozzám, ki rabja az alkoholnak. Isten és előttem sírva fogadta, hogy szakít azzal az átkozott szokással, mely melegágya sok más bűnnek. A következő nap az én barátom az volt, aki az előtt.

A **dohányos** ember nem szabad, mert a dohányfüst és annak nikotin mérge nem engedi szabadsághoz. Engem is csak az Istennek kegyelme mentett meg ezen rabbilincsből.

A **szenvedélyes kártyás** nem szabad ember, mert szenvedélye hajtja, űzi, nyugtalanítja. Folyton keresni kell neki az erre való alkalmat. Az éjjel és nappal együtt sem elég hosszú arra, hogy ezen szenvedélyes vágyát kielégítse.

*

Kedves Olvasó! Nézd meg komolyan magadat és ha találsz magadon valamilyen bűnös köteléket, siess, menekülj tőle. Hívd segítségül Istent: Isten felkínálta magát minden embernek a szabadítására: **"És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem." (Zsolt. 50:15).**

Ismét az Isten Fia, az Ur Jézus Krisztus mondja ezt:

"Azért ha a Fiú megszabadít titeket, bizonnyal szabadok lesztek." (Ján. 8:36).

Tehát hogy meddig kínoz az ördög szenvedélyeid rabságában, az

már nem mástól, csak egyedül tőled függ. Ma menekülj az ördög fogságából, mert lehet, hogy már holnap késő lesz.

Tehát az igazán szabad ember az, kit Jézus Krisztus megszabadított minden bűnös szenvedélytől.

Te is lehetsz ilyen, kedves Olvasóm! P. G.

Hivatalosak és választottak

Irta: Tóth Sándor

Királyok I; 19:18. versében olvassuk:

"Meghagyok Izráelben hétezer embert, minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt."

Máté 22:14-ben olvassuk:

"Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak."

Az igék nyomán teljes bizonyossággal merem állítani, hogy mindazok, akik hisznek az Isten Fiának nevében, Isten előtt az Ő "meghagyásaként" vannak elkönyvelve. Mielőtt átvennénk Istentől az üzenetet, hadd mondjak el valamit arról a visszhangról, melyet a "meghagyás" szó idézett fel bennem.

Gyermek és ifjú koromban olyan helyen éltem, ahol téli időben a felnőttek erdővágással foglalkoztak. Az úgynevezett tarvágást végzők azonban úgy körülbelül egy-egy holdnyi területen mindenütt meghagytak 4—5 darab makk egészséges, jól kifejlett nagy fákat.

Ezek voltak arra hivatva, hogy makkal ellássák a körülöttük lévő területet, dugványozás céljára makkot teremjenek, arra az esetre, ha a levágott fatörzsek egynémelyike a gyökérről nem sarjadna újra. Ezeket a makkfákat nevezték az emberek abban az időben "meghagyásnak".

Ezekre vigyáztak. Ezeket megbecsülték, ezekre felnéztek, mert ezeknek jövőt szántak.

Vigyáztak rájuk, mert telepítésre és szaporításra voltak hivatva.

Ezt láttam meg a mai igéből. Igy hagyta meg Isten akkor a nagy ítéletben és utána Izráelben a hétezer embert. Ezeket Isten alkalmasnak találta a továbbélésre és mint "maghagyottak" a telepítésre is alkalmasoknak bizonyultak, mert "egészségesek" voltak.

Nem betegedtek meg a bálványozásban, sem más istenek után való szaladgálásban. Ezért hangzott el róluk a fenti ige. Ezekből lehetetlen észre nem vennünk azt a csodálatos isteni tényt, hogy Isten sohasem a mennyiségre, hanem a minőségre alapozta a maga országa ügyét és épületét.

Az Ur Jézus Krisztus is az igében azt tanítja, hogy nem a sokaság az, amelyben gyönyörködik Isten, hanem az engedelmes, hűséges választottaknak kisebb csoportja.

Ezekben kell kilátszani a letarolt lelki mezők fölött lábakon álló meghagyottaknak! Messzire kell ellátszaniok ezek életének. Az embereknek észre kell venni, hogy maradt élet a letarolt lelkimezők közepette is.

De kérdezhetné valaki: miért nem látta Illés próféta ezeket? Pont ő volt az, akinek a szemei előtt el voltak rejtve ezek?

Sajnos, vannak ilyen beborulásai életünknek, amikor senkit sem látunk, csak magunkat. Nem vesszük észre még az életünket kezében tartó Urunkat sem!

És akkor kiszakad a sóhaj szánkból: Magunk maradtunk, vagy magam maradtam, mint Illés.

Az ilyen mély elbúsult csüggedéssel Isten nem ért egyet. Egyszer meg kellene már értenünk, hogy amikor Isten megformálta életünket, helyet készített annak. Elrendezte és sok mindent előre elkészített az életnek. Ugyanakkor nem bocsájtott mindent közre a reánk vonatkozó tervéből.

Ugyanígy az életünkkel összefüggő, de más irányból jövő titkaiból sem. "Amennyivel magasabbak az egek a földnél, annyival magasabbak az én gondolataim a ti gondolataitoknál", mondja Isten az Ő igéjében.

Innen van az, hogy az Isten ajándékai, áldásai, kijelentései mindig idejében érkeznek meg az életünkben anélkül, hogy mi arról előre tudomást szereznénk.

Ebből következik az is, hogy a maga Istensége lényéből nem fedett fel többet, mint amennyire itt ezen a földön szükségünk van. Vagy mint az Ur Jézus is mondotta:

"Még sok beszélni valóm volna, de azt most el nem hordozhatjátok".

Pedig mennyire szeretnénk látni. De a testi szemünk azt nem bírná ki. Ezért van, hogy Isten ebben az életben nem a szemnek, hanem a szívnek adta a döntő szerepet. Mert

"Hitben járunk és nem látásban . . . az igaz ember az ő hitéből él!",

tanítja az Ur. — Ehhez nem a szem látása, hanem a szív érzése szükséges. — "Avagy a Te szemeid nem a hűségesekre néznek-é? — kérdezi egyszer a próféta. És Isten ebben az igében is válaszol rá: Igen!

Ha te a bálványozás és bűn kísértései között állva maradtál, Isten számon tart téged ezért és hűségesei és választottai között rendelt neked helyet. Ez is Isten egyik fenséges, de annál is kifürkészhetetlenebb titka.

"Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak."

Hadd értesse meg velünk az Ur ezeket az igéket. Isten igényli az életünket. — Nemcsak a kevesekét, hanem a sokakét is. Az Isten hívása sokak felé hangzik. Talán sokan felfigyelnek rá, de még annál is több azoknak száma, akik nem figyelnek és nem veszik számba az ő elhivatottságukat.

Soknak beleremeg a szive, sok — nem, nem. Sokan kívánkoznak elválasztottaknak lenni, de a legkönnyebb próbát sem hajlandók az Isten ügyéért elviselni. Pedig ezért az Isten megbecsülése járna nekik, vagy a "meghagyottak", vagy "választottak" között való lakozást biztosítaná azért.

Ha biblikusan akarjuk venni ezeket a helyeket, akkor tudnunk kell, hogy a megpróbáltatások az Ószövetségben is történtek.

Például Gedeon háromszáz emberének a kiválasztása. A próba a víznél történt, de nem a víz volt a választó vonal, hanem az Isten szava. Isten választotta a háromszáz embert — a keveset, de mindenkinek magának kellett döntenie a választásban.

*

Kedves Olvasóm, Te döntöttél?

Ha igen, akkor melyik csoportban vagy, az Istennel haladó kisebb, vagy a világgal haladó nagyobb csoporttal?

Ne becsüld le Isten jó akaratát veled szemben. Kegyelemmel és irgalommal közeledik feléd!

Ébredjen fel benned a bűntudat s hajtsd oda fejedet minden feltétel nélkül Isten keblére s Ő a hivatalosak és választottak közé számít téged!

Tudod, sietni kell!

A napsugár símogató, meleg kéz,
de már az erdős domb ruhája barna.
Jó lesz, ha ma a határba sietsz még
és magot szórsz a feltépett ugarba.

Betakarod a takarni valókat,
felszántod, ásod a földed, a keményet,
hogy rögét téli fagy dermessze széjjel . . .
s a végezetlent, ha sorra bevégzed.

Tudod, sietni kell. A lomb lehullott.
Rövid a nap. Szigorú szelek járnak.
Ebben a mai enyhe napsütésben
neki indulhasz frissen a határnak.

Ilyen ősz van most az egész világon.
Nincs nyári tempó, csak őszi sietség.
Sürget, unszol a "Holnap nem lehet már!"
Úz, hajszol és hajráz a "Ma lehet még!"

Tudod, sietni kell. A téli holnap
köde borzong a hajnali határon.
S ezek az enyhe napok egyre fogynak.
Lehet, még tíz . . ., lehet, csak kettő-három . . .

TURMEZEI E.

Istennek szeretete kiválasztott téged még a világ teremtése előtt, nem azért, mintha te különb lennél, mint más, hanem azért, mert megkönyörült rajtad s felvett a földről, mint egy kavicsot, hogy ékkővé formáljon s beleillesszen az Ő koronájába.

Dr. RAVASZ LÁSZLÓ

A SZERKESZTŐ ROVATA

HÁLAADÁS NAPJA

Az Egyesült Államok népe november 28-án ünnepli meg hivatalosan a Hálaadás napja ünnepét. Nagyon ismeretes e nap országunkban, de sajnos nagyon kevés embernek jut eszébe, hogy Istennek valóban szivéből, lelkéből hálát adjon.

Pál apostol a Rómabeliekhez írt levelének 1:21. versében ezt írja:

"Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem mint Istent dicsőítették Őt, sem néki hálákat nem adtak."

Milyen sok ember él e föld kerekségén, akik azt hiszik magukról, hogy ismerik az Istent, pedig — sajnos messzibbre vannak Tőle, mint a földünk az égtől! Elvárják Istentől, hogy a maguk és szeretteik testi szükségleteiről és egészségükről gondoskodjon, de lelkük egészséges állapotával már nem sokat törődnek. Elmondják, olvassák üres, élettelen imádságaikat; eljárogatnak a templomba; meghallgatják a prédikációt s énekekkel is dicsőítik az Istent, de arra egyáltalán nem gondolnak, hogy magukat Istennek teljesen átadják s

azért nem dicsőítik és Néki hálákat nem adnak.

Az imádságnak három főrésze van.

1. Isten dicsőítése és magasztalása.

2. Kérelem és könyörgés oly lelki és testi dolgokért, melyekre az embernek ebben az életben szüksége van.

3. A hálaadás.

Mind a három fontos s imádságunkban ezekről nem szabad megfeledkezni.

Istent dicsőítjük, imádjuk és magasztaljuk az Ő szentségében, mert Isten méltó arra.

A mi Urunk, Jézus Krisztus a minta imájában azt tette: "Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved."

Mikor az Ur Jézus anyja, Mária, az angyal kijelentése után Judának városában felkereste Erzsébetet, Zakariás papnak feleségét, egy nagyon érdekes társalgás után Mária így imádkozott: "Magasztalja az én lelkem az Urat és örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben . . ." Ez Isten dicsőítése és magasztalása.

Mikor pedig megszületett az Ur Jézus s a törvény előírása szerint felvitték a jeruzsálemi templomba, az öreg Simeon karjaira vette a kisded Jézust és magasztalta, dicsőítette az Istent ezekkel a szavakkal: "Most bocsájtod el Uram a Te szolgádat a Te beszéded szerint békességben; mert látták az én szemeim a Te üdvösségedet . . ." — Sok példa van úgy az Ó, mint az Ujtestamentumban az imádság első részének gyakorlására.

Az ima MÁSODIK része a KÉRELEM. Ebben is az Ur Jézust hozzuk példának először. A minta-imádságnak a legnagyobb része kérelem és könyörgés. "Jöjjön el a Te országod, legyen meg a te akaratod. A MI mindennapi kenyerünket add meg nékünk ma és bocsásd meg a MI vétkeinket . . . és ne vigy MINKET a kísértetbe . . . stb."

Itt az Ur Jézus könyörgésében figyelemre méltó a "MI" és a "MINKET" szavak. Mikor a gyülekezetben közösen imádkozunk, soha nem volna szabad egyes számban mondani: "URAM!", hanem mindig így: "URUNK!" Igy tanít minket a Szentírás.

Mikor a titkos kamarában imádkozunk, magunk és magunkért könyörgünk, akkor helyén van a kifejezés: "Uram!, de a nyilvános imaórán, vagy a gyülekezetben nincs helyén. Ott mindig, amit Istentől kérünk, vagy amiért könyörgünk, azt, vagy azokat mindnyájunknak kérjük az Istentől. Sok, sok példa van erre a Bibliában.

Az imádság HARMADIK fontos része a HÁLAADÁS. Oh milyen sokszor megfeledkezünk erről! Az apostol Pál is fájdalmasan azért kiált fel s mondja a fentidézett igében: Istent megismerték, de nem mint Istent imádták s neki hálákat nem adtak.

A hálaadás napján imádjuk, dicsőítsük a mi Istenünket; kérjünk Tőle bocsánatot; lelki, testi áldásokat. Könyörögjünk Isten országának eljöveteléért s adjunk Neki HÁLÁT szivünkből, lelkünkből minden áldásaiért!

IRODALMI NAPUNKRÓL

Amidőn e sorokat olvassuk, már lehetőleg megtartottuk az előbbi számban megemlített s Konvenciónk által elfogadott IRODALMI NAPUNKAT. De az is megtörténhetett több helyen, hogy vagy nem olvasták el lapunkból a felhívást, vagy pedig a kiválasztott vasárnap, november második vasárnapja nem volt alkalmas idő némely gyülekezetben. Nem is annyira a meghatározott idő a fontos, hanem sokkal inkább az, hogy megtartsuk az IRODALMI NAPOT és adakozzunk irodalmunk fönntartására!

Ha már megtartottuk e napot s Isten Lelke vezetése mellett adakoztunk is a szent célra, kérjük Testvéreinket,

küldjék be adományukat a pénztárba.

Gyülekezeteinktől távol élő Testvéreinket is kérjük, támogassák irodalmunkat adományukkal.

Az előfizetésekből lapunkat nem bírjuk fenntartani. Hirdetéseket nem kívánunk, az előfizetési árakat nem akarjuk fölemelni, hanem ilyen rendkívüli adományokkal pótoljuk a hiányt ebben a drága időszakban. Hordozzuk közösen a terhet!

Ha valahol valaki hátralékban volna előfizetésével, szeretettel kérjük, küldje be azt is azonnal. Sőt arra kérjük mindenütt élő Testvéreinket, terjesszük lapunkat. Szerezzünk új előfizetőket s rendeljük meg szüleinknek, rokonainknak, barátainknak az Evangéliumi Hirnököt. — Az Evangéliumot hirdetjük lapunk által is, aminek hirdetésére és terjesztésére hívott el minket az Ur. Legyünk áldozatos, hűséges gyermekei, hogy majd mikor előtte meg kell állanunk, nekünk is mondhassa az Ur:

"Jól vagyon, jámbor és hív szolgám, kevesen voltál hív, sokra bízlak ezután."

REPÜLÉS A HOLDBA . . .?

Nagyon kevés ember van a világon, aki ismerné a holdba repülésnek igazi célját. Más célja nem lehet, mint az, hogy az Egyesült Államok és Oroszország egy egymással való harcban és küzdelemben elsők akarnak lenni a Holdban.

Az Egyesült Államok 40 millió dolláros költséggel készül lázasan, hogy 1968-ban, vagy esetleg előbb is repülő tisztjei a holdba repüljenek s ott kitűzzék az amerikai lobogót.

Eisenhower, az országnak volt elnöke ezt a nagy költséggel járó készülődést nem látja szükségesnek, sőt mikor megkérdezték, hogy mit gondol erről, azt felelte: hülyeség az egész.

Mi egyezünk volt elnökünkkel, mert tényleg semmi értelme és gyakorlati értéke ennek nincsen. Negyven millió dollárt nem volna szabad elkölteni az adófizető polgárok pénzéből erre a versenyre.

A tudósaink megállapítása szerint is a holdban semmiféle élet nincsen. S ha repülőink ott ki is köthetnének — ami nagyon bizonytalan még — ott senkinek semmi tennivalója nincsen.

Ellenben itt e földön rengeteg munka van még. Oh, mit lehetne végezni ezen a szerencsétlen, bűnbecsett szenvedő világon csak ezzel a 40 millió dollárral, nem szólva arról, amit Oroszország költ az emberi hiúságért!

Arról beszélünk Amerikában, hogy kevés az iskola, sok a tanuló, kevés a tanító. Iskolákat kellene építeni. Föl kellene építeni az ország azon részét, mely még mindig óriási szegénységgel küzd és szenved. Lakóházakat kellene építeni minden szegény családnak. Munkaalkalmakat kellene teremteni az embereknek, főleg az ifjúságnak, mely rohamosan züllik a tétlenségben, stb., stb.

Az őszinte, becsületes honpolgárok türelmesen várják, hogy kormányunk vezetői közül valaki előálljon egy olyan törvényjavaslattal, mely az emberek boldogulását és megsegítését célozza. Ezekre a dolgokra kellene 40 milliót megszavazni s nem arra, hogy a holdba repüljünk, ahol nincsen semmi tennivalója az emberiségnek. Ott Isten mindent bölcsen rendezett s ez az égitest hűségesen be is tölti hivatását.

A kötelességünk, hogy dolgainkat jól végezzük, de a szeretet teszi azt, hogy rendesen, szépen végezzük!

EVANGÉLIUMI HIRNÖK
GOSPEL MESSENGER
Published semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
225 E. 80th St. New York 28, N. Y.

Editor — Szerkesztő:
Rev. PETRE M. ADALBERT
943 Merrill Ave., Lincoln Park 25, Mich.
Z. C. szám: 48146

Entered as second class matter at the Post office of New York, N. Y., under the Act of March 3. 1879. Accepted for mailing at the special rate of postage as provided in Section 1103, Act of October 3, 1917

Subscription fee: $3.00 per year
Előfizetés, címváltozás erre a címre küldendő:
Mr. John Szasz
1619 Edward Ave. N. E. Canton 5, Ohio

TANULJUNK

Irja:
Rev. PETRE M. ADALBERT
szerk.

A Kolossébeliekhez írott levél

Ennek a kedves, rövid négy fejezetből álló levélnek is Pál apostol a szerzője. Az Efézusbeliekhez írt levéllel egyidőben, K. U. 63-64 között írta a római fogságának az ideje alatt.

Kolossé városában lévő keresztyén gyülekezethez s a Frigia tartományában élő keresztyénekhez intézte levelét, melyet nem ő, Pál apostol alapított, de fogságából is nagy érdeklődéssel figyelte és kívánta e gyülekezet előhaladását és keresztyéni életének fejlődését.

Történelmi háttér: Egy Epafrás nevü keresztyén ember, Pál apostolnak munkatársa, Krisztusnak szolgája e városban, azt a hírt hozta az apostolnak Rómába, hogy egyes hamis tanítók a kolossébeli gyülekezetnek Krisztusban való egészséges hitét megrontani akarják. Ezek a tanítók részben zsidó tanokat, másrészt pedig gnosztikus filozófiát tanítottak, mely tanok az Ur Jézus Krisztus isteni természetét és a keresztyéneknek Krisztushoz való élő viszonyát megtagadták. Ez a nagyon veszélyes állapot bírta rá az apostolt e levél megírására.

E levél alaptárgya. Az Ur Jézus Krisztus isteni természetének kimutatása. Az Ur Jézus mindeneknek teremtője és a megváltott Egyház élő Feje.

A keresztyének Krisztussal egyek lévén, új teremtmények s azért Krisztushoz méltó új életet kell éljenek s nem szabad holt formákhoz ragaszkodniok.

Pál apostol e levelében kimutatja azt, hogy az Ur Jézus Krisztus mint az élő Istennek egyszülött Fia és mindeneknek teremtője, az emberiség megváltásáért jött e világra. Kereszthalált szenvedett, mennybe ment azért, hogy az Egyház Feje, és egyetlen uralkodója, kormányzója legyen. E levél tehát az Ur Jézus Krisztus áldozatos munkáját, annak áldásait és az igaz keresztyén ember ki- és mivoltát tünteti fel előttünk.

E rövid levél két főrészre oszlik meg:

I. Hittani rész:

a) Az Ur Jézus mindeneknek a Feje, az emberiségért halt meg: 1:—2:5 v.-ig.

b) A keresztyén ember új lelki életet kezdett: 2: 6—23 v.-ig.

II. Gyakorlati rész: Az apostol inti a keresztyéneket, hogy amennyiben Isten őket új lelki életre segítette, úgy éljenek mindennapi életükben, hogy az által Isten neve megdicsőíttessék: 3 és 4-ik fejezet.

Pál apostol ebben a levélben különösen kimutatja azt a valóságot, hogy a keresztyén ember már e földi életében a Krisztus országába vitetett által.

Az Ur Jézus Krisztus az Egyház egyetlen Feje, alkotója és teremtője. Az Istenség teljessége Benne lakozik és a keresztség (alámerítés) azt jelenti, hogy a keresztyén meghalt a bűnnek s e világnak s eltemettetett, föltámadott a Krisztussal az új életre.

Az apostol e levelében mély vizekre vezet. Mélyedjünk el ebben s tanuljuk meg, hogy az Ur Isten milyen méltóságra emelte az ő gyermekeit.

LAPZÁRTA

a hónap 10 és 25-én történik. Minden olyan cikk és lapunk részére szánt hír, vagy tudósítás, mely a fent megnevezett dátumok után érkezik szerkesztőségünkbe, csak a következő számban jelenhet meg.

Szeretettel kérjük munkatársainkat, hogy ezt figyelembe venni sziveskedjenek!

NŐK ROVATA
Rovatvezető: Szerencsy Mária
17840 Lorain Ave., Cleveland 10.
Női konf. elnöke: Steg Mária
Alelnök: Szabó Istvánné
Pénztáros: Kurtz Lajosné
Jegyző: Német Lajosné

Anya és leánya

Egyiptom Észak-Afrikának legkeletibb részén fekvő országa, a Földközi-Tenger és a Vörös-Tenger partjain. A mai kor embere Egyiptom említésekor a műemlékek, kincsek, a piramisok országára gondol. Egykori gazdagságát nagyban elősegítette az a megtermékenyítő iszap, amit földünk leghosszabb folyója, a Nilus, évente rázúdított az egyébként terméketlen sivatagra.

Itt a hatalmas méretű piramisok hazájában, melynek népe bebalzsamozott múmiáival tiltakozott az elmúlás, a halál megmásíthatatlan törvénye ellen, itt szenvedett, nyögött Izráel népe, az egyiptomiak zsarnoksága alatt.

Elnyomott, keservesen tartott, meggyötört rabszolgák voltak. "Kegyetlenül dolgoztatták az egyiptomiak Izráel fiait . . ., kemény munkával keseríték életüket, sárcsinálással, téglavetéssel és mindenféle mezei munkával . . ., kegyetlenül dolgoztatnak vala velük." (II. Móz. 1:13, 14.)

Amrám (Lévi törzséből való férfiú) és felesége Jokébed (Lévi leánya, aki Egyiptomban született, IV. Móz. 26:59) házasságát ebben a nehéz időben harmadízben áldotta meg az Ur gyermekkel. Áron és Miriám mellé érkezett Mózes a legkisebb testvérnek.

Az édesanya, Jokébed ". . . egy szép és ékes" (II. Móz. 2:2) gyermeket kapott Mózesben az Urtól, de anyai szivének örömét, fiában való gyönyörűségét az aggodalom sötét felhői hamar beárnyékolták.

Elhangzott Fárao kegyetlen parancsa: "Minden fiút, aki születik, vessetek a folyóvízbe" (II. Móz. 1:22).

Jokébed lelkében is megremegett valami, de Istenbe vetett hittel azonnal döntött, sem lelkiismerete, sem anyai ösztöne nem volt hajlandó teljesíteni Fárao embertelen parancsát.

"Három hónapig rejtegette gyermekét" (II. Móz. 2:2) az Irás szerint. Képzeletünket felülmulja az az önfeláldozással párosult figyelem, éberség és átvirrasztott éjszakának sokasága kellett ahhoz, hogy három hosszú hónapig rejtegetni tudjon egy egészséges csecsemőt a nyilvánosság előtt.

Oh mennyi imádság, könyörgés hangzott el Jokébed ajkáról a három hónap alatt és mégis súlyosbodott a próba, nehezebb lett terhe, mert "eljött az idő, mikor már nem rejtegethette" (II. Móz. 2:3) tovább gyermekét. Jokébed ekkor cselekedett. Gyékény ládácskát szerzett, gyantával és szurokkal bekente" . . . gondosan

eltömte a réseket, hogy elzárja a víz beszivárgását.

Míg a ládácska készült, újra csak szállt az imádság . . ., talán hullott a könny is, — csak az Ur tudja —, de Jokébed nagy hite és Istenben való szilárd bizalmához semmi kétség nem férhet!

Megöleli, anyai keblére szorítja kicsiny gyermekét, gondosan elrendezi fekhelyét a ládácskában . . ., belehelyezi fiacskáját, azután elindul kincsével a folyóvíz mellé — és leteszi kisdedét a sás közé. Leteszi az Isten ajándékát az Isten kezébe!

Miriam, az idősebb testvér távolról figyel, szeme őrzi a ládácskét, neki nem közömbös a kisebbik testvér sorsa iránt. Figyel . . .

Anya és leánya — Jokébed és Mirjam — szive együtt dobban, a megpróbáltatás csodálatosan eggyé kovácsolja a sziveket, lelkeket.

Jokébed elvonul a sás mellől, ahol elhelyezte a gyermekét őrző ládácskát s ekkor Miriam veszi át a szerepet. Amit az anya nem végezhet már, ő vállalja, a testvérért!

Miriam számára is hosszú a várakozás, kétségek ülik meg a lelkét, mi lesz, hogy lesz a magával tehetetlen testvérkével?

Farao leánya jön fürödni a vízhez, észreveszi és szolgálóleányával kihozatja a sás közül a gyékényládácskát. Mirjam nem bozik, már ott is van a síró fiucska mellett és mikor a kegyetlen Fáraónak a leánya könyörül a gyermeken, Miriam kész ajánlattal fordul a királyleány felé.

Ajánlatából mélységes testvéri szeretet és bölcseség sugárzik. "Hozzak egy szoptatós asszonyt a héberek közül?

— Eredj el! — hangzik a királylány válasza és Miriam megy, lépteit gyorsítva megy az édesanyához!

Oh milyen boldog ölelésben találnak egymásra anya és leánya!

Miriam nemcsak a teherviselésben lett társa édesanyjának, hanem a mentés munkájában egyakarattal, egyért cselekedtek is ebben az istenfélő családban.

Jokébed hite megkoronáztatott, Isten kezébe tett gyermekét visszakapta: Miriam a testvért ölelhette újra, mert ilyen a hitben való együttmunkálkodás jutalma!

M. SZERENCSY

Hazám

Sírva vigadok, sírva éneklek,
Hazám elborítják nehéz fellegek.
Hol boldogan töltém a gyermekéveim,
A távolból visszavisznek emlékeim.

Valamikor régott vesszőn lovagoltam,
Megelégedéssel fűzfa-sípot fújtam.
Most te tőled távol, túl a nagy tengeren
Elszorul a szivem, ha rád emlékezem.

Itt derűs az égbolt, nincsen rajta felhő,
Milliárd csillagtól gyönyörűn tündöklő.
Még sincs semmi benne, mi örvendeztessen
Mert öledben tartod, kiket én szerettem.

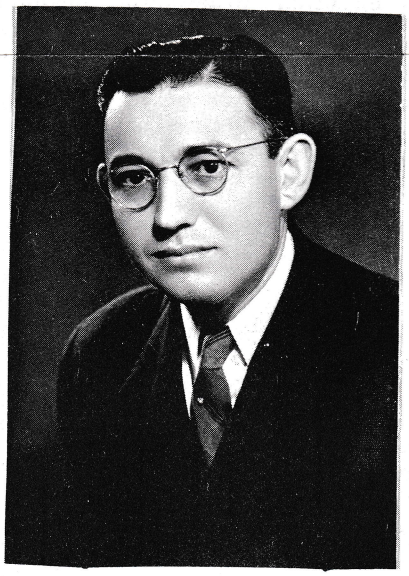
Kicsiny falu, folyó, bércek torlódása
Szerető anyámnak végtelen jósága . . .
Mikor felhő borít, hőn szeretett hazám,
Rám is zápor zúdul csillagos éjszakán.

De van egy remény, mely áthat engemet,
Boldog honba jutni és élni lelkileg.
Hol nincsen fájdalom, a könnyek eltünnek,
Népek és nemzetek ottan egyesülnek.

Néhai IMRE ZSIGMOND

MISSZIÓ-MEZŐKRŐL

Rev. Nagy István

Képünkön bemutatjuk Olvasóinknak a Sao Paulo-i (Brazilia) magyar baptista gyülekezet fiatal, agilis lelkipásztorát, aki évek hosszú során hordozza a lelki munka terheit Braziliában.

Imádkozzunk Nagy testvérünkért, családjáért, gyülekezetéért, a lelki munka előhaladásáért.

Szerk.

*

CAMPBELL, O.

Major Mihály lelkipásztor

Két nagy morzsa. Nem fogalomzavarról van itt szó. Ahhoz a sok áldáshoz arányítva, ami mostanában kiáradt Baranyai Mihály testvérünk életéből Szövetségünk terén, nekünk itt csak pár morzsa jutott szeptember 1-én, de azok aztán rendkívüli eknek bizonyultak.

Csak délelőtt lehetett velünk, de élveztük a vasárnapi iskolában az Ige hasogatását és a tiszteleten annak hirdetését mindkén nyelven. Csak azt sajnáljuk, hogy nem volt alkalmunk jövetelét "beharangozni". Azonban így is került pár látogatónk. Egy angol pár annyira értékelte úgy helyi, mint széleskörű szolgálatait testvérünknek, hogy külön ajándékkal is kifejezték méltánylásukat iránta. Ezúton is köszönjük testvérünknek szivességét és azokét, akik lehetővé tették Clevelandból való átjövetelét és visszautazását.

Özv. Bolha Dánielné nővérünk jobblétre szenderült október 2-án. Sok küzdelem volt mögötte, mikor befejezte 82 éves életét. Jakab apostol Illést a gyarló emberek közé sorolja. A még gyarlóbbak közé sorolta volna nővérünket, többekkel együtt. Mondásai között talán az a legvigasztalóbb, amit olykor említett: "De ha ismertek volna engem a testvérek azelőtt . . ." — értve megtérése előtt. Minden gyöngeségei mellett azért próbálkozott, amit az is igazol, hogy többször akkor találtak a prédikátor testvérék látogatására menni, mikor az igével foglalkozott. Temetése október 5-én történt az imaházból.

Nikodém Lajosné, a debreceni prédikátor felesége fontos levelet írt ide szeptember 13-iki keltezéssel férje nevében. Nagy örömmel újságolta, hogy a legutóbbi csomagot is megkapták ott, amit nőegyletünk szeretetből küldött. A magyar posta jobb hírnevéhez mérten sértetlenül érkezett és a vám is nagyon méltányos volt. Sőt a gyermekholmikat díjmentesen adták ki. De tragédiáról is beszámolt, amennyiben értesített, hogy gyülekezetük egyik női tagja reggel még boldogan bocsátotta el férjét munkába és délre már özvegy lett és két gyermek pedig árva. Páran innen gyors segélyről gondoskodtak. Reméljük azonban, hogy egy szerény csomag is útra kell rövidesen részükre.

Vass Eddy fiatal testvérünk már a haza szolgálatában lesz, mikor e sorok napvilágot látnak. Érzünk vele és kedves szüleivel, Vass Dezső testvérekkel, valamint testvéreivel, rokonaival. Eddynk többféle szolgálatot teljesített körünkben. Nagyon hiányozni fog. Most a búcsúünnepélyre készül a vasárnapi iskola és a gyülekezet. Imádkozni fogunk érte, hogy az Ur segítse meg, hogy egyben Jézusnak is hű katonája lehessen.

A New Yorki Gyülekezet

a New Yorkban folyó intenzív magyar lelki munka még áldásosabbá tétele érdekében

MAGYAR NYELVŰ

Kölcsönkönyvtár

felállítását látja rendkívül fontosnak.

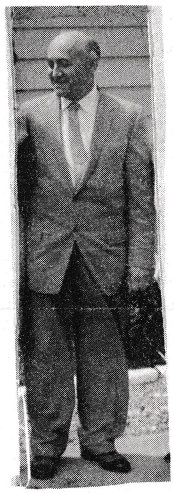
Nagyon kérjük azon gyülekezeteinket, vagy egyes testvéreinket, hogy nézzenek jól körül és ha találnak magyar nyelvű lelki tartalmú könyveket, azokat juttassák el New Yorkba, ahol nagyon nagy szükség van magyar lelki irodalomra. Fáradozásukat mennyei Atyánk áldása fogja kísérni.

Cím: Fülöp Árpád, 225 East 80th Street, Nem York 21, N. Y.

NEW BRUNSWICK, N. J.

Fodor József

Gyülekezetünket nagy veszte ség érte. — Fodor József diakónus testvérünket szólította haza az Ur a testvéri közösségből. Fodor testvérünk 1938-ban fogadta el Megváltóját és hitvesével együtt léptek a hullámsírba.

Híven végezte keresztyén feladatát, hűséges tagja volt a férfikörnek és 1940-ben a gyülekezet titkára lett, 1944-ben diakónussá választotta a gyülekezet. Utóbbi években a vasárnapi iskola magyar osztályának tanítója volt. Életének befejező munkássága az ez évben lezajlott Konvenció előkészítése körül zajlott le.

Szeptember 16-án érte a haza hívó szó. A temetkező intézet kápolnájában Kocsis Imre és Fülöp Árpád prédikátor testvérek hirdették a vigasztalás igéit (Thess. 4:13; János ev. 5:21—28) az igék alapján.

Szeptember 19-én az imaházban Kocsis Imre és Van Der Veen lelkipásztorok vigasztalták a megjelenteket az Ige hirdetésével.

Mindnyájunk szivét megindította Kocsis Imre lelkipásztor testvér szólóéneke:

"Hol felhő már nem tornyosul,
Nem kísért a világ,
Mily szép lakásom lesz ott túl,
Lelkem csak odavágy . . ."

Kocsis testvér ezzel az énekkel vett búcsút a hű testvértől, a diakónustól, a munkatársától.

Fodor testvér Metuchen, N. J.-ben született, majd szüleivel visszatért Magyarországra, Bakonytamás (Veszprém megye) községbe és ott lépett házasságra hitvesével, Deli Irénnel. Házasságukat két gyermekkel áldotta meg az Ur.

Fodor testvér nemcsak a gyülekezetnek nagy veszteség, de komoly veszteség az Országos Diakónus Szövetségnek és az Amerikai Magyar Baptista Szövetségnek is, mert Fodor testvér itt is fáradhatatlanul kivette részét a munkából.

Felesége gyermekei, a legkisebb unokával együtt egy pótolhatatlan férjet, apát, nagyapát vesztettek el és a gyülekezet egy odaáldozott életű testvért veszített elköltözött testvérünkben.

Az örök otthonban való találkozás reménye nyujtson vigaszt, törölje le a könnyeket a megszomorodott szívű hozzátartozók szemeiről.

"Mert nincs itt maradandó városunk, hanem a jövendőt keressük." (Zsid. 13: 14.)

Oswath Lenke

Geszti Borbála

október 13-án, vasárnap reggel 84 éves korában hirtelen, minden betegség nélkül, Kurtz direktor testvérünk kezei között hunyt el. Temetése kedden délután 2:30-kor ment végbe a Bethesda Baptist Homeből.

Kurtz tv. ismertette elköltözött testvérünk multját a kezénél levő adatok alapján és bizonyságot tett Isten szavaival is arról, hogy nővérünk kifogástalan, hívő lélek volt az Intézetben.

Utána Kurtz testvérnő szólóban énekelte el nővérünk egyik legjobban szeretett énekét: "Hazám, hazám, te szép hazám" című éneket Petre testvérnő zongorakísérete mellett, majd ezután Petre tv. hozta az alkalmi beszédet Jel. könyve 21:4-ik vers alapján: **Vigasz a vigasztalanságban.**

A szertartás után elkísértük testvérnőnk tetemét a helyi temetőbe, hol a szokásos szertartás után vissza adtuk testét az anyaföld ölelő karjaiba.

A temetésrendező mindenek után ezt a megjegyzést tette: "Nagyon szép önöktől az, hogy az ilyeneknek ilyen nagy temetést rendeznek. Ezt sehol más helyen nem teszik."

Geszti testvérnő csendes, értelmes, illedelmes és elsőrendű hívő lélek volt. — Nemcsak beszéddel vallotta hitét, hanem sokkal inkább cselekedetekkel, melyekről a sok óhazai levél, hátrahagyott jegyzetek és személyes bizonyságtételek beszélnek. Jótékony kezei nagyon sokfelé értek a szükségben levők felkarolására.

Geszti testvérnő temetésén résztvettek egyes rokonai és virágot helyeztek koporsójára. Névszerint Volosin Lenke és Volosin Miklósné Cleveland Ohioból és keresztfia, Volosin Béla Floridából.

Geszti testvérnő most már az egyik legboldogabb lélek a dicsőségben, mert látja azt: Amit tehetett, megtette Isten szent neve dicsőségére.

Chaplain

A new yorki gyülekezetünk Fülöp Árpád testvérünkben találta meg lelkipásztorát, aki Balla testvérünk betegsége óta, vagyis immár egy éve szolgál a gyülekezetben, garfieldi gyülekezetünk beleegyezésével, ahol testvérünk öt évig szolgált. Most október 1-e óta a new yorki gyülekezet meghívására immár hivatalosan szolgál New Yorkban.

Nagy a város s benne sok a munka, de hisszük, hogy a Főpásztor, aki a lelkipásztorokat elhívja a szent munkára, erőt ad Fülöp testvérnek a sokirányú, olykor igen nehéz feladatok elvégzésére.

E hír felett örvendünk s kívánunk soksok áldást Fülöp testvéreinkre és a gyülekezetre. Várjuk a hivatalos jelentést a beiktatási ünnepélyről.

A Vatikán Cityben tartott kilen és félnapig tartó gyűlés, melyre a protestáns felekezetek képviselői is hivatalosak voltak, elhatározta, hogy a római katolikus gyülekezetekben az egész világon ezután az áldozás alkalmaival a papok a nép nyelvét fogják használni. VI. Pál pápa vezetése mellett többirányú változtatásról volt szó, hogy azokból az itt említetten kívül még milyen változtatásokat végzett a nagygyűlés, a jövőben ismertetjük. — A Szent Biblia tanítása szerint az Egyháznak a Krisztus az egyedüli fundamentuma s minden egyes felekezetnek ezen az alapon kellene építeni népének életét.

A Reformátusok Lapja új szerkesztőt kapott Dr. Szabó István clevelandi lelkész személyében. Dr. Harangi László tanári állást vállalt s ideiglenesen Dr. Szabó Lelkész végzi a szerkesztési munkát. Kívánjuk Isten áldását szerkesztői munkájára.

Szász János testvérünk, irodalmunk pénztárosa a közelmultban orvosi és kórházi kezelés alatt volt súlyos betegségben. Műtétet végeztek rajta s most már — hála Istennek — jobban van. Imádkozzunk gyógyulásáért, hogy úgy a gyülekezetében, mint szövetségi munkájában továbbra is elfoglalhassa helyét.

A PÉNZTÁRNOKOK CIMEI:

Az AMB Szövetség pénztárnoka:
Mrs. MARY K. STEG
225 Papermill Lane Ext.
Fairfield, Conn.

Aggmenház és Árvaügy pénztárnoka:
KISH ELEMÉR
924 Congress St., Fairfield, Conn.

Irodalmi pénztárnok:
JOHN SZÁSZ
1619 Edward Ave. N. E. Canton 5, Ohio

Női Szöv. pénztárnok:
Mrs. MARIE KURTZ
748 Fordham Rd. Palm Bay, Fla.

Ifjúsági Szövetség pénztárnoka:
RUTH MOLNÁR
235 Villa Avenue
Bridgeport 4, Conn.

Vas. Isk. Szövetség pénztárnoka:
Mrs. ERNEST CSATÓ
3508 Chatham Ave., Cleveland 13, Ohio